

כריסו צבה, שבטנו גדולה עד שהיא בולטת⁽¹⁷⁾

טיבורו יוצא, שטבורו בולט ואינו שוקע כשאר בני אדם⁽¹⁸⁾.

נכפה, שנופל לארץ מחמת חולי, אפילו אחת לימים, שאינו נופל תדיר אלא פעם אחת לזמן מרובה.

או רוח קצרית באה עליו, רוח שד⁽¹⁹⁾.

המאושבן, שביציו גדולים.

ובעל גבר, שגידו גדול.

גמרא:

אמר רבי אבא בריה דרבי חייה בר אבא: משתינין מים בפני רבים, דאף שדרך תלמיד חכם להיות צנוע, אבל להטיל מים לא להוי צנוע שמה ימתין ויסתכן. ואין שותין מים בפני רבים, דדרך תלמיד חכם להיות צנוע באכילה ושתייה.

תניא נמי הכי: משתינין מים בפני רבים. ואין שותין מים בפני רבים. ומעשה באחד שביקש, שהוצרך, להטיל מים ולא השתין, ונמצא כריסו צבה.

שמואל איצטריך ליה, להטיל מים, בשבתא דרגלא, שהיו דורשין הלכות הרגל שלשים יום קודם החג. נגדו ליה גלימא, פרסו סדין

בינו לבין הציבור.

אתא לקמיה דאבבה, אמר ליה: אתן לך די מאה זוזי וזיל אהדר עובדא! שתדרוש בציבור שאסור להמתין מלהטיל מים בשביל צניעות [ולא ילמדו ממה שפרסו לך גלימה שצריך להמתין בשביל צניעות]. את דאפשר לך, לפרוש סדין בשביל צניעות לפי שאתה חשוב. מאן דלא אפשר ליה, וימתין עד שילכו הציבור — וכי ליסתכן?

מר בר רב אשי הוה שקיל ואזיל אנורא דגמלא על גשר, איצטריך ליה להטיל מים. הוה קא משתיין שם. אמרו ליה: המתך, חמותך, קאתיא! אמר לחו: אפילו באורדנה, לתוך אוזנה הייתי משתיין אם לא היה לי מקום אחר, כדי שלא אסתכן.

אמרינן לעיל מעשה באחד שבקש להשתין ולא השתיין ונמצא כריסו צבה.

ומקשינן: ותיפוק ליה משום עלקא, מנא לן שנגרם לו מחמת ההמתנה, אולי שותה עלוקה ולכן צבה כריסו?

ומתרצינן: בשותת, שלאחר מכן היה שותת טיפין טיפין בעת הטלת מים, שבודאי נגרם לו מחמת העיכוב.

תנו רבנן: שני נקבים יש בו באדם, אחד מוציא שתן, ואחד מוציא זרע, ואין מרחק בין זה לזה אלא כקליפת השום. בשעה שאדם נצרך, אם נקבו זה לתוך זה מחמת העיכוב נמצא עקור!

19. וברע"ב פירש: שרוחו קצרה מחמת מרה השחורה הגוברת עליו לפרקים ונשאר בלא הרגש.

17. רמב"ם בפהמ"ש.

18. רמב"ם פ"ח ה"ט.